

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

JOSEPH F. HOOK.

ΟΛΟΥΚ, Ο ΔΥΝΑΤΟΣ!

Όλοুক, το μεγάλο βασιλικό φείδι, πεινούσε. Είχε βγεί από την κρυψώνα του για να ζεσταθεί στις πρώτες αγνιές του ανοιξιάτικου ήλιου. Τα όπάλια μάτια του γυδίζαν παράξενα μέσα στο μισοκόταφο του δάσους. Άργα, ο Όλοुक προχώρησε ως ένα ανοίγμα των θάμνων, όπου έπεφτε ο ήλιος ελεύθερα. Έκει, τέτοιωσ το μακρύ σώμα του, για να ξεμουδιάσουν οι μύς του, έπειτ' από τη μακράς χειμωρητή νάρκη του. Μα πολύ γρήγορα τα κεντρίσματα της πείνας τον έκαναν να προχωρήσει πάλι για να βρή τροφή. Γλιστρώντας, προχώρησε κάτω από τους πυκνούς θάμνους, κι η κρύαδα της σκιάς του, του έφερε μια δυσάρεστη ανατριχίλα στο μωιδισασμένο κορμι του. Γι' αυτό, όταν περνούσε σέ μέρη που τα χτυπούσε ο ήλιος, σταματούσε λίγο για να συνέλθη. Έτσι έφθασε ως ένα μεγάλο ανοίγμα, όπου υπήρχε μια ξύλινη καλύβα και μερικά ύποπτα Λίγο πιο πέρα ακουγόταν η βήση του χειμάρρου του Ουάιλντ-Κατ-Κρήνη.

Μπροστά στην καλύβα, άπανά σ' ένα κοντάρι, κυμάτιζε η Άμερικανική σημαία. Λίγο πέρα, ένας άνδρας κομμάτιαζε τον κορμό ενός δένδρου.

Μά ο Όλοुक δεν δέκονε την πορεία του, αντίκρυζόντας του, γιατί το βασιλικό φείδι ήξερε πως ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν έχθρός του. Μια βουθή συμφωνία υπήρχε μεταξύ τους. Ό Ένας δεν περνούσε τον άλλον...

Ο Όλοुक τραβούσε ίσια προς το ποτάμι. Ήξερε πως εκεί θα εβρισκε ασφαλώς, όπως σ'α περασμένα χρόνια, άφθονα βατράχια. Μά τώρα η πορεία του ήταν άσπαστη. Προχωρούσε λίγο, κατόπιν κουλουριάσταν, σήκωνε ψηλά το πλακουταωτό κεφάλι του, πάνω από τις φτέρες, έβριχνε ολόγυρα τη ματιά του και προχωρούσε πάλι. Σε μια τέτοια στιγμή, το φείδι στάθηκε... Είχε νιώσει τη μυρωδιά του έχθρου του, τη βαρεία μυρωδιά που σκορπίζουν γύρω τους οι κροταλίες. Κι' άμέσως ο Όλοुक άλλαξε πορεία. Έχοντας ως κέντρον τη μυρωδιά του κροταλία, άρχισε να διαγράφει κύκλους, που δλοένα στενεύαν.

Τέλος στάθηκε και κουλουριάστηκε. Σ' ενός μόλις μέτρου απόστασι, μια πέρδικα κλωσούσε τ' αύγα της. Λίγο παρέκει, ένας κροταλιάς προχωρούσε προς το πουλί. Μά τη στιγμή που έτοιμαζόταν να κτυπήσει, στάθηκε άκίνητος. Είχε ιδη τον προαιώνιο έχθρό του! Άμέσως άρχισε να φεύγει ζετρελαμένο με τον Όλοुक έσπίσω του. Ανάμεσα σ'α ψηλά χαρταίρια, κάτω από τους θάμνους, γύρω στους βράχους, το ένα φείδι κυνηγούσε τ' άλλο!.. Μή θανάσιω φόβο, ο κροταλιάς έφευγε. Έκανε χίλιους-δυό έλιγμούς για να γλυτώσει, ως ότου έφθασε στη βραχώδη ακτή του ποταμού κι' άδιστακτα άρχικε σ'αυτό νερό. Μά κι' έκει ο Όλοुक τον άκούσούθησε. Παγωμένα, μωιδισασμένα, τ'ο δυνατό ρεύμα παρέσυρε τα δυό έρπετα ως που σ'ο τέλος τα πέτασε πάλι στην ίδια έχθη, απ' την όποια είχαν ξεκινήσει. Βρισκόντουσαν σ' ενός μόλις μέτρου απόστασι τ'ο ένα άπό τ' άλλο, μά το κριό νερό τ'α είχε μωιδισάσει και παραλαμμένα, μ' έχθρικό βλεμμα, τ'ο ένα φε δι κούταζε τ' άλλο!.. Σιγά-σιγά κάτω από τη θαλπωρή του ήλιου, τα φροερά έσπετα συνήλθαν. Μια έλαφρά αβρα έφερε τη μυρωδιά της άγριας μέντας, που άφθονούσε έκει κοντά. Ο κροταλιάς την ένοιωσε και σφύρηκε προς Ένα θάμνο, με την έλπιδα πως ο έχθρός θα έχανε τ'α ίχνη του. Μά η μυρωδιά του ήταν δυνατώτερη από τ'ο άρωμα της μέντας κι' ο Όλοुक δεν γελάστηκε, άλλα άκολουθήσε τον θανάσιμω έχθρό του. Συστειρωμένος, κουλουριάσμενος κάτω από τ'ο θάμνο, ο κροταλιάς περιέμενε. Καί έραφικά τ'ο βασιλικό φείδι, ο Όλοुक, έκανε κάτι παράενο. Μή καταπληκτική ταχύτητα, άρχισε να γυρίζει γύρω-γύρω σ'ο θάμνο. Με κόπο τ'ο κεφάλι τ'ο κροταλία στριφογυρίζε κι' αυτό δλοταχώς, σάν σβούρα άπάνω σ'ον άξανά της για να παρακολουθη τη κινήσις του έχθρου. Καί έραφικά ο Όλοुक γυμήςε! Ο κροταλιάς άνοιξε τ'ο άπαισι σ'αμα του για να πετάξη τ'ο φαρκίλι του, κροταλιάς και σφύριξε άγρια. Μά δεν πρόφτασε να χτυπήσει, γιατί ταχύτερος ο Όλοुक τ'ον είχε άρπάξει από τ'ο σέβερκο κι' άρχισε να τυλίγε γύρω σ'ον έχθρό του. Μάταια ο κροταλιάς προσπαθούσε να έλευθερωθή, να σαγκάση! Τ'ο σώμα του Όλοुक έξακολου-

Με φριχή είδε ένα άλλο φείδι να κρέμεται απ' τη σκεπή

θούσε να περιτυλίγεται γύρω σ'ο σώμα του έχθρου του. Η βαρεία μυρωδιά που ανέβει ο κροταλιάς, άνακατεύονταν με τη μυρωδιά της πατημένης μέντας και πλιμυμύριζε την άτμοσφαιρα ολόγυρα. Σιγά-σιγά, οι σπασμοί του κροταλία άρχισαν να λιγοστεύουν κάτω από τ'ο φροερό σφίξιμο του δυνατού έχθρου του, μά πέρασε μια ώρα ολόκληρη, ως που να πάψουν έντελώς. Καί τότε μονάχα ο Όλοुक χόρτασε την πείνα του!

Ο Μπιλ Σέτον, ο βασανόσιω, έσπεζέμει μπροστά στην καλύβα του, ώδηγησε τ'α άλόγο τ'ο στο σταύλο, τ'ο τάισε, κατόπιν πήγε και κατέβασε μ' ελάβεια τ'η σημαία από τ'ο κοντάρι, τη στιγμή που έθιε ο ήλιος. Τη δλώπωσε προσεκτικά και μητρε στην καλύβα του. Άφου έκρυψε τη σημαία μέσα σ' ένα σιδερένιο σεντούκι, πήρε έναν κουβά για να πάη να φέρη νερό.

Πίσω από την καλύβα, βρισκόταν μια φροερή τηγν-Το νερό ξεχνόταν άπό τ'ο βράχο. Για να τ'ο φθάσει ο Μπιλ, έπρεπε να κατεβή δλοεκτ σκαλοπάτια και ν' άνοιξη μια πόρτα κλειδωμένη με λουκέτο, την όποια είχε φτιάξει ο ίδιος για να φυλάη τ'ο νερό, άπό τ'α ζώα κι' από τους διαβάτες, οι όποιοι έβριχναν τ' άποφαγια τους μέσα σ'ο ύπογειο. Η χαμηλή στέγη του ύπογειού ήταν καμωμένη από χονδρά δοκάρια, σκεπασμένα με παχύ τρώμα χωμάτιω.

Ο Μπιλ ξεκλείδωσε τ'ο λουκέτο και τ'ο άκούμπησε χάμω σ'ο τελευταίο σκαλοπάτι. Κατόπι στάθηκε μια στιγμή σ'ο κατάφωλι, ως ότου να συνηθισούν τ'α μάτια του σ'ο σκοτάδι. Καί τότε διέκρινε μέσα σ'ο ύπογειο ένα σκίουρο, ο όποιος τ'ον κούταζε άφρα, σάν να τ'ον κορόιδευε.

—Ά! διαδολάκο, έδω είσαι πάλι! φώναξε ο Μπιλ. Άνοιξεις καινούργια τρύπα στη στέγη, Ξ; Έξω γρήγορα!.. Ούστ!!

Το μικρό ζώο έφυγε τρομαγμένο, κι' ο Μπιλ, άφου γέμισε τ'ον κουβά του, έπέστρεψε στην καλύβα του. Έτοιμάσε τ'ο φαγητό του σιγοτραγουδώντας και έτοιμαζόταν να τ'ο σερβίρη, όταν, πίσω του, χωρίς να τ'ο άντιληφθή, η πόρτα της καλύβας άνοιξε άθόρυθα.

—Ψηλά τ'α χέρια! άκούστηκε μια τραχεία φωνή, που έκανε τ'ον Μπιλ να γυρίσει άπότομα.

Ο νέος, θέλοντας και μη, ύπήκουσε μπροστά στην άπειλη του δικού του τουφεκιού, τ'ο όποιο κρατούσε σ'α χέρια του ο άπροσδόκητος έπισκέπτης. Ο Μπιλ τ'ον αναγνώρισε άμέσως, και μέσα σ'α άγρια μάτια του διάβασε ένα βλέμμα άφαντάσιω μίσους. Πριν από έξη μήνες, ο Μπιλ Σέτον είχε ανακασθή να καταγγείλη τ'ον Μπλακ Πάρρ σ'ις άρχες τ'ού τόπου, γιατί παρά την άσπληρη διαταγή, έξακολουθούσε να κυνηγάει έλαφια μέσα στην περιοχή τ'ου ύλοτομείου. Τώρα που τ'ο τουφεκιό του βρισκόταν σ'α χέρια τ'ου έχθρου του, τ'ι άλλο μπορούσε να κάνη, παρά να ύπακούσει, έλπίζοντας πως με πρώτη ευκαιρία θα κατάρθωνε να τ'ον άφοπλίσει.

—Ά! Ψάθειεις φαίνεται καλή διαγωγή στη φυλακή, για να σ' αφήσουν ελεύθερο, Ξ, Μπλακ; ρώτησε ο Μπιλ, προσπαθώντας να φανή αδιάφορος.

—Καλή διαγωγή! Χά! Χά! κόγχασε ο Μπλακ. Όσο καλή μάλιστα, ποι' αναγκάσθηκαν να με άπομωώσουν.. Τσι, φιλε μου, τώσκασα!! Ήρθα έδω κατ' ευθείαν, γιατί έσ'ο δεν θα μιλήσις και έξερεις γιατί;

—Όχι! έιπε ο Μπιλ, μολιόντι τ'ο καταλάβαινε πολύ καλά. Γιατί;

—Γιατί, έκτός τ'ου δι τ'ο θέλω να σ' ευχαριστήσω για τη φυλάκιό μου, για τ'ο ξερό ψωμι και τ'ο νερό που μωιδισαν, για τις κακουχίες μου, τη σκληρή, κοπιαστική δουλειά που μ' άνάγκαζαν να κάνω, ήρθα κα' για να λογαριαστούμε! Θυμάσαι τ'ι σου έιπα; Πως θα σ'ε σκοτώσω!

—Τ'ο θυμάσαι, Μπλακ; Μά τί σου φταιώ εγώ! Άς φερούσων όπως έπρεπε και τότε δεν θα πηγάνεις μέσα!

—Τ'α φερισμάτα μου δεν ένδιαφέρουν κανέναν! Μέσα σ'α κελιά της φυλακής, σκέφθηκα πολύ πως να έκδικηθώ. Προχώρησε έξω και τ'α χέρια ψηλά!

Όταν βγήκαν άπό την καλύβα, ο Μπιλ είδε μπροστά στην πόρτα ένα χονδρό σασκι. Ο Μπλακ τ'ο πήρε, γέλασε άγρια και διάταξε τ'ον Μπιλ να κατεβή σ'ο ύπογειο, όπου ήταν η

